

תת"ע 11918/11/18 - מדינת ישראל נגד אטדגי שי

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 11918-11-18 מדינת ישראל נ' אטדגי שי
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אטדגי שי

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח החלטתי אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם בתיק זה וזאת מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה בניגוד לתקנה 23(א)(2) בתקנות התעבורה - אי ציות לאות שוטר במדים.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען כי עצר את רכבו מיד כאשר הבין שהמדובר בשוטר המורה לו לעצור.

בהתאם לעדותו של ע.ת 1 (עד התביעה היחיד בפרשה זו) ביצע הוא ביום האירוע אכיפה של עבירות מהירות עם מכשיר מסוג "דבורה" בעודו מפעיל המכשיר מתוך ניידת סמויה (ניידת ללא כל סימן חיצוני המאפיין אותה כרכב משטרה).

במהלך מדידת המהירות "נעל" ע.ת 1 את רכב הנאשם כמבצע עבירת מהירות לכאורה, ולאחר נעילה זו יצא למרכז הכביש על מנת לסמן לו לעצור.

בהתאם לעדותו של ע.ת 1 לא עצר הנאשם והמשיך בנסיעה.

ע.ת 1 נכנס לניידת הסמויה, דלק אחר רכב הנאשם והורה לו לעצור באמצעות מערכת הקריזה.

הנאשם עצר מיד את רכבו.

מאחר והמהירות הנמדדת שלכאורה "ננעלה" במכשיר הדבורה נמחקה מהמכשיר, החליט ע.ת 1 שלא לייחס לנאשם עבירת מהירות בכתב האישום, אך ייחס לו עבירה של אי ציות לאות שוטר במדים כתוצאה מאי עצירתו המידית במקום.

הנאשם בתגובתו המידית לשוטר, בישיבת ההקראה בפני ובמהלך עדותו הראשית טען בתוקף כי לא הבין שהמדובר

עמוד 1

בשטר היוצא למרכז הכביש ומורה לו לעצור.

הנאשם הבהיר כי לא ראה כל ניידת משטרה לצד האדם שיצא למרכז הכביש (בדיעבד השטר), לא ניתן היה להבין כי המדובר באיש לובש מדים שכן מי שיצא למרכז הכביש לבש וסט צהוב כפי שלובשים נהגים בעת תקלה עם רכבם.

במהלך עדותו הסביר הנאשם כי מאחר ובאותה תקופה היו בנגב מספר אירועים של גניבת רכבים לאחר שנהגים תמימים נעצרו לסייע למתחזים עם תקלות ברכבם, חשש הנאשם כי המדובר באירוע דומה ובחר שלא לעצור.

ברגע שהבין כי הרכב שמאחוריו הוא ניידת, מיד עצר רכבו כמבוקש ממנו על ידי השטר.

לתמיכה בעדותו העיד הנאשם מטעמו את אמו המבוגרת שהייתה עמו ברכב בזמן האירוע, וכן הגיש סרטו אשר צולם על ידו מיד כאשר נעצר על ידי השטר, ובו מראה הנאשם את האופן בו היה לבוש השטר וכן את השיח שבין הצדדים מיד לאחר האירוע.

שמעתי את כלל העדויות שהובאו בפני, בחנתי את המוצגים שהגישו שני הצדדים לתיק, ולאחר ששקלתי את כלל הראיות בפני נחה דעתי כי אפשרות של טעות במצב הדברים מצד הנאשם אפשרית בנסיבות ואסביר עמדתי:

חוק העונשין, תשל"ז-1977 קובע:

34. (א) העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו.

(ב) סעיף קטן (א) יחול גם על עבירת רשלנות, ובלבד שהטעות היתה סבירה, ועל עבירה של אחריות קפידה בכפוף לאמור בסעיף 22(ב).

סעיף 22(ב) בחוק העונשין קובע: "לא יישא אדם באחריות לפי סעיף זה אם נהג ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות ועשה כל שניתן למנוע את העבירה; הטוען טענה כאמור - עליו הראיה"

בדנ"פ 1365/96 משולם נגד מדינת ישראל, עמד בית המשפט העליון על הגנת טעות במצב הדברים לאחר שחוק העונשין תוקן ביחס להגנה זו:

"נמצא שגרירתו של תנאי הסבירות מהגדרת הטעות אינה גורעת מכוחו של בית-המשפט לעשות שימוש במבחן הסבירות כאמת-מידה ראייתית. במה אפוא נבדל הסדרו החדש של סעיף 34(א) מהסדרו הישן של סעיף 17? דומה שההבדל מתבטא לפחות (על הבדלים אפשריים נוספים אני בוחר שלא להתעכב) בביטול החובה להידרש למבחן הסבירות, לא רק כתנאי מהותי, אלא אף כאמת-מידה לבחינת הכנות. משהוצא תנאי הסבירות מן החוק, "הסבירות הינה מעכשיו רק אחד הסממנים, אשר בעזרתו יוכל בית המשפט לקבוע אם אכן המדובר בטעות כנה" (השופט בך בע"פ 389/91 מדינת ישראל נ' יוסמרק ואח' [7], בעמ' 719), אך בית-המשפט שוב אינו חייב לבחון את סבירות הטעות, ובידו לקבל טענת טעות גם בלי להיזקק לבחינתה באמת-מידה של סבירות, כגון שהאמין לגירסת הנאשם שהוא עמוד 2

אכן טעה במצב הדברים. "

כאשר בעבירת תעבורה בניגוד לתקנה 22(א) עסקין, המדובר בעבירה מסוג "אחריות קפידה" ולכן על הנאשם להראות כי טעותו הנטענת היא כנה, הוא פעל ללא רשלנות, ללא מחשבה פלילית ועשה כל שניתן למנוע העבירה.

ומן הכלל אל הפרט:

אין חולק כי בפרשה זו הפעיל ע.ת. 1 מכשיר "דבורה" מתוך רכב משטרתי **סמוי שלא היה לו כל מאפיין חיצוני כרכב משטרה.**

רכב זה חנה בצד הדרך באופן שבאופן סביר יכול היה להיחשב על ידי אדם סביר מן הישוב כרכב שיש לו תקלה כזו או אחרת כפי שטען הנאשם.

אין חולק כי ע.ת. 1 בחר לצאת למרכז הכביש כדי לסמן לנאשם לעצור ובעשותו כן היה לבוש מדים כהים ועליהם ווסט צהוב זוהר הדומה מאד לווסט אותו נושא ברכב כל נהג סביר מן הישוב ואף לובש את אותו הווסט בשעת טיפול בתקלה ברכב.

בהתאם לעדותו של הנאשם ובהתאם לעדות אמו, עת יצא ע.ת. 1 למרכז הכביש, לא הבינו כי המדובר בשוטרי וסברו בטעותם כי המדובר באדם המבקש את עצירתם לצורך סיוע לתקלה ברכבו.

לפי עדות הנאשם, מאחר ובזמנים הקרובים לאירוע פורסמו באמצעי התקשורת מצבים של ניסיונות לגנוב רכבים בסיטואציות דומות, החליט הנאשם להמשיך בנהיגה.

תמיכה בהלך המחשבה הנטען של הנאשם ואמו ברגע המפגש הראשוני עם השוטרי ניתן למצוא בסרטון נ/1 אותו הציג הנאשם ממנו עולה כי גם במפגש הראשוני עם השוטרי הבהיר הנאשם לשוטרי כי לא הבין שהמדובר כלל בשוטרי.

המדובר באמרה ספונטאנית ומידית של הנאשם במקום.

עוד ניתן לראות בסרטון כי אין המדובר במדי משטרה "קלאסיים" (חולצה תכלת עם דרגות ברורות וכובע שיטורי רגיל) אלא במדי שטח כהים עליהם לבש השוטרי ווסט צהוב שמתאים ודומה לכל "וסט תיקוני דרך" אותו נוהג ללבוש כל נהג המצוי בסיטואציה של תקלת דרכים.

שילוב הנסיבות של היעדר ניידת משטרה "רגילה" בזירה, לבוש "ווסט תיקוני דרך" על מדי משטרה שהם "מדי שטח", תגובתו הראשונית של הנאשם ועדות אמו בפני, מחזקים בעיני מאד את האפשרות כי במפגש הראשוני בין הנאשם לע.ת. 1 הוא לא פעל מתוך מחשבה פלילית, הוא לא פעל מתוך רשלנות, והתנהג באופן סביר מתוך טעות במצב הדברים כאשר החליט להמשיך לנסוע אגב חששו לעצור בסיטואציה אותה דימה לעצמו בתום לב כמציאות.

חיזוק נוסף למצב המתואר לעיל יש בעובדה כי ברגע שנסע ע.ת. 1 מאחורי הנאשם והורה לו לעצור עם מערכת קריזה, עצר מיד הנאשם, לא הגביר מהירותו, ולפי עדות השוטרי ע.ת. 1 לא הראה הנאשם כל ניסיון של הימלטות או אי ציות

כאשר ברור היה שהקורא לו לעצור הוא שוטר.

אני סבור כי בפרשה זו נוצר ספק אשר צריך לפעול לטובת הנאשם.

שוכנעתי כי בנסיבות המיוחדות של פרשה זו, טעותו הנטענת של הנאשם היא כנה, סבירה, נעדרת מחשבה פלילית ונעדרת רשלנות. לא מצאתי כי הנאשם יכול היה לעשות דבר נוסף כדי למנוע בנסיבות את העבירה זולת עצירתו מיד כאשר הבין כי המדובר בשוטר הכורז לו לעצור (וכך הוא אכן עשה).

אדגיש כי לו נידת רגילה הייתה בזירה, או שלבושו של השוטר (כפי שנצפה על ידי בנ/1) היה מעיד באופן ברור וחד משמעי כי בשוטר המורה לעצור עסקינן, או אז הייתי מורה על הרשעת הנאשם, שכן חזקה כי שוטר הלבוש מדים באופן ברור ייחשב ככזה על ידי אדם סביר מן הישוב.

אולם, כאשר נוצר ספק במקרה זה לזיהוי סביר את לבושו של השוטר הספציפי במקרה זה כלבוש מדים, וכאשר אין חולק כי לא הייתה נידת "רגילה" בזירה, ולאחר ששמעתי והתרשמתי מכנות עדות הנאשם ואמו בפני, נחה דעתי כי חלה הגנת טעות במצב הדברים ביחס לנאשם זה.

אני מחליט לזכות את הנאשם בתיק זה וזאת מחמת הספק.

עותק מהחלטה זו יישלח לנאשם.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ט, 15 ספטמבר 2019, במעמד התביעה